

Tres nits (1986)

per Jordi Cornudella

1. Nit d'agost

IMPOSTURA

*... en tal lugar la lengua más despierta
es de natura error y balbucencia.*

ALDANA

Un tendre esclat de sèpals d'anemone
omplia l'altra trona
que coronaven uns núvols cadells:
la posta ha fet del cel, per una estona,
l'esquena d'una dona
franjada per l'assot fulgent dels cells.
Aquells colors estranys
tenyien els afanys
del meu vigor feliç, camaleònics:
abans que el gran llençol
s'embolcallés de dol,
dins meu tot era un pur miralleig d'ònix.

El pit se'm feia mirall del celatge,
foll d'un desig salvatge
com aquell que pintava el sol ponent,
fins que ha caigut la nit, mar sense platja:
la lluna no hi té estatge
i s'hi ofeguen els crits del desesment.

Perquè sento que sóc
tot sol a no ser a jóc;
ja el cos de cada bèstia reposa,
i el meu neguit només
ha refusat el bres:
el desvetlla el secret de tota cosa.

El secret dels canyars de la riera,
és la brisa lleugera
que el diu com un enigma de l'esfinx;
i, al pas del peu descalç damunt la llera,
el meu esguard s'esvera
dels estels que concerten els seus drings.
¿Ets tu l'escull, pertot?
Llavors, si d'un vell mot
tret de llibres antics me'n faig la carta
per redreçar el meu rumb,
en la nit que es consum
¿sabré, al fons del misteri, destriar-te?

Destriar la misteriosa fita
que l'Àreopagita
posava enllà dels més extrems confins!
Però, si cap lluerna no m'hi invita,
¿quina força inaudita
m'enfilarà tan alt? ¿Per quins camins?
Encara que un espars
record em dugui el quars
opac i en brut d'aquella meva trista
convicció d'infant,
¿com faré anar el tallant,
si ja no et veig, per polir l'ametista?

No t'he vist més, ni en la pau ni en la febre,
lluminosa tenebra;
però, si és cert allò que diuen que és,
¿per què no m'encalçaves com la llebre
per camps de sol o gebre,
i has fet que la penombra m'envoltés?
Si no m'has encertat
quan era a tot lliurat,
si no m'has vist ofert sobre la branca
i no m'has abatut,
si m'oblidaves mut,
no et trobaré tampoc en el que em manca.

I ni jo no la sé, aquesta mancança:
perquè em reto a la dansa
del crit i del silenci i del somrís,
vogo en la tempestat i en la bonança
i el meu desig no es cansa

de provar de ser sempre menys submís!
El cos no em fuig dels jocs
ni el cap dels entretocs
del pensament, i el pit sempre recorda;
llavors, ¿en quin desert
de dintre meu es perd
el teu ressò? ¿Se'm trenca quina corda?

¿Quina corda se'm trenca d'un eteri
instrument? Cap psalteri,
cap virginal no és part del meu arreu:
no els fa sonar cap estrany encanteri
ni sé que pugui haver-hi
ningú que els toqui on el cor té la seu.
En canvi sí que duc
una guitarra al buc
del ventre, que s'acorda als dolços hàlits
i als grops forts dels sentits;
i, els volers abaltits,
pinçant-los amb el plectre els torna vàlids.

Però, si el plectre es mou, tu no t'hi afanyes:
és el vent a les canyes
el que ara fa reviure els meus anhels;
són aquests núvols de formes estranyes
dibuixant les muntanyes
perquè s'hi ponguin els últims estels.
Llostreja, i ja preveig
que el meu caborieig
nocturn vol tornar a fer, a les acaballes,
de mi un mirall del món,
d'aquest indret on són
les coses, i jo amb elles, i tu calles.

Les coses són, i un nou deler m'ajunta
al dia que despunta
i al xiprer que m'imita, sol i aspriu;
ja desatenc la raó i la pregunta:
un primer raig tramunta
el rost de pins, i el vigor me'n reviu.
Tot el que veig ho dic:
sauló i alocs i espic;
i ho conec tot. Cap altra fe no em fibla:
no entenc els teus mil noms
ni en sé els perquès ni els coms,
però no em sap temptar tant d'indicible.

No em tempten més ni l'avern ni l'elisi,
i no és que ja no em frisi
la ment per destriar confins extrems;
sinó que, enllà dels camps i del cel gris i

del verb de Dionisi,
o ençà de tot, no trobo sinó el temps.
I el temps, com una mar
que reflueix, fa avar
d'adéus el cor, quan insomne pernocta:
miro endarrere i, pur
envit pel guany futur,
tu no hi ets mai, o t'ignoro jo indocte.

2. Nit de setembre
(Per Agustí Fernández)

SEDUCCIÓ

No fueron tus divinos ojos, Ana ...

LUPERCIO LEONARDO

No han estat el cabells, ni les ferides
benignes dels teus llavis, ni tan sols
les fredes llums del bar als tornassols
dels teus ulls en fogueres convertides,

que m'han vençut; no duies tu les brides
del joc esperonat pels alcohols:
ens conduïa per ardents revolts
el galop de les cordes percutides.

Era el piano que ens deia el desig,
i no hem sabut que, com la melodia,
dictava els gestos del nostre capritx

fins que ara els cossos —amb quina harmonia
més fàcil!— persegueixen el trepig
dels ritmes que, com tu, jo no entenia.

3. Nit d'octubre

VALET DE CHAMBRE

... y del engaño salgo a mayor gloria.

HERRERA

Llum d'estendards i teies: un estatge
reial. Jo sec al tron, majestuós;
tu ets l'ofrena que em fan uns senyors
vinguts de lluny a retre'm homenatge...

Però el somni invertia el vassallatge:
quan em despertes, em trobo a redós
del teu imperi fosc. I em dono: «Vós
disposareu, senyora, d'aquest patge».

Després, quan em reprenc, em faig enrere:
sé que no ens asservim si som esclaus
només d'aquest desig que ens allibera.

Provo de dir-t'ho, però me'n sostraus
l'ocasió amb un gest. ¿No tens espera?
Ja la llengua se'm perd als teus palaus.